

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

НИСКА ЈАНУАРСКИХ ДОГАЂАЈА У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Година почела аплаузима

Након новогодишњих концерата и изузетно успешне премијере Вајлдове свевремене комедије „Важно је звати се Ернест“ у режији Николе Завишића, на којој је премијерна публика салвама смеха и бурним аплаузима даривала Ненада Стојменовића, Милоша Ђорђевића, Анастасиу Мандић, Сену Ђоровић, Зорана Ђосића, Душанку Стојановић Глид, Соњу Кнежевић, али и Немању Константиновића, организатора у улози глумца, ниска интензивних јануарских догађања у Народном позоришту настављена је обележавањем славе, Светог Јована Крститеља, у петак 20. јануара, у пробној сали на V спрату. Обред освећења и сечења славског колача обави-

ли су изасланик Његове Светости Патријарха српског Иринеја, Његово Преосвештенство Епископ хвостански г. Атанасије, старешина београдске Саборне цркве – протојереј ставрофор Петар Лукић, и други црквени великодостојници, уз саслужење Хора Народног позоришта и диригента Ђорђа Станковића, а домаћин славе је била Градска општина Сурчин. Присутнима се најпре обратио Епископ Атанасије, подсетивши да је Све-

ти Јован један од најзначајнијих светитеља хришћанства и пожељео присутнима пуно успеха у даљем раду. У име домаћина славе, председник ГО Сурчин Војислав Јаношевић, указао је на значај културе као духовне надградње човека. (наставка на стр. 2)

Оскар Вајлда
ЖИВОТ
ЕРНЕСТ

ЕРНЕСТ
СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“
РЕПРИЗЕ
2, 11. и 28. фебруар и 11. март

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

ГАЛА КОНЦЕРТ

На Гала концерту 13. јануара, дочекана је поноћ уз солисте, Хор и Оркестар Опере. Под диригентским палицама Зорице Митев Војновић, Ане Зоране Брајовић, Дејана Савића, Ђорђа Павловића и Ђорђа Станковића, у режији Иване Драгутиновић Маричић, чуле су се најпопуларније арије Вердија, Шостаковича, Пучинија, Чајковског, Бизеа, Мусоргског, Штрауса, Лехара, Бородина, али и напoлитанске, руске и српске песме, које су певали Вера Мирановић Микић, Александра Ангелов, Снежана Савичић Секулић, Ана Рупчић Петровић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Гордана Томић, Јадранка Јовановић, Сузана Шуваковић Савић, Сања Керкез, Софија Пижурица, Светлана Бојчевић Цицковић, Драгољуб Бајић, Владимир Андрић, Душан Плазинић, Живан Сарамандић, Миодраг Д. Јовановић, Хон Ли, Иван Томашев, Небојша Бабић и Јанко Синадиновић.

М. Б.

ОБНОВА „ДОН КАРЛОСА“

Обнова опере „Дон Карлос“ Ђузепеа Вердија биће одржана у суботу, 4. фебруара у 19 часова на Великој сцени. Режију Младена Сабљића је обновила Ивана Драгутиновић Маричић, диригент је Дејан Савић, а улоге спремају: Иван Томашев, Драгољуб Бајић, Ана Рупчић Петровић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Вера Микић, Душан Плазинић, Хон Ли, Јанко Синадиновић, Јадранка Јовановић, Јелена Влаховић, Драгана дел Монако, Миодраг Д. Јовановић, Владимир Андрић, Живан Сарамандић, Вук Матић, Свето Кастратовић, Михаило Шљивић, Александар Пантелић, Александра Стаменковић Гарсија, Иванка Раковић Крстоношић, Марија Митић, Биљана Солдо, Дарко Ђорђевић, Љубодраг Беговић, Игор Матвејев, Дејан Љутовац.

М. Б.

ПРВА ПРОБА МЕНАЖЕРИЈЕ

Без дана паузе, Драма почиње припреме за следећу премијеру: Радослав Миленковић, уз помоћ драматурга Иване Димић, сценoграфa Бориса Максимовића, коcтимoграфa Олге Мрђеновић и других сарадника, режира „Стаклену менаџерију“ Тенесија Вилијамса. Улоге тумаче Олга Одановић, Бојана Стефановић, Александар Ђурица и Михаило Лађевац. Пробе су почеле 25. јануара, а премијера је планирана за другу половину марта на Сцени „Раша Плаовић“. Биће то прво извођење овог значајног драмског дела у Народном позоришту.

Ј. С.

ИНТЕРВЈУ – НОВИ ДИРЕКТОР БАЛЕТА, БРУС СТАЈВЕЛ

И класичан и модеран

Нови директор Балета Народног позоришта је кореограф и педагог Брус Стајвел. Дипломирао је на Уметничкој школи Северне Каролине, усавршавао се у Америчкој балетској школи, Америчком балетском театру и Харкнес школи балетске уметности. Учио је и радио са најславнијим балетским педагозима и кореографима, попут Џорџа Баланшина, Јирџија Килијана, Ролана Петија, Антона Долина, Бена Стивенсона, Андреа Еглевског, Александра Данолива, Дејвида Хауарда и Ханца Споерлија. Играо је већину водећих улога у класичном репертоару, а његов модерни репертоар је укључивао сарадњу са уметницима као што су Сер Фредерик Ештон, Ханс ван Манен, Јирџи Килијан и Морис Бежар. Једно време је био уметнички директор Државне опере у Берну, а као уметнички директор Балета у Хонг Конгу и Корејског универзал балета, развио је јаке и међународно признате ансамбле који су под његовим вођством доживели прва гостовања у Америци и Европи. Као уметнички директор Балета Неваде, проширио је репертоар додавши 30 нових балета – 13 гостујућих кореографa и 17 у сопственој кореографији. Стајвел је често тражен као гостујући педагог, а радио је у холандском Данс теа-

тру, националним балетима Норвешке, Мађарске, Португалије, у берлинској Државној опери, пекиншком и шангајском Балету, Бат-Дору из Израела, Националном институту Истанбула и бројним плесним школама у Јапану и Америци.

Који су разлози због којих сте прихватили позив управе да прихватите место директора Балета?

У јесен 2010. године, мој пријатељ, бивши уметнички директор бечког Балета Ђула Харангозо, предложио ми је сарадњу са новосадским Балетом, где сам радио током пролећа 2011. а приликом поновног доласка, у јесен исте године,

да се упознам са ансамблом Балета Народног позоришта, који сам посматрао на вежби, проби и представи. Неколико дана касније, поново сам посетио Позориште и одржао час. Играчи су били дивни и врло отворени за мој начин подучавања, а ја сам уистину уживао у раду. Тог поподнева, након опсежне анализе и размене идеја са управником, прихватио сам понуду да се придружим ансамблу као уметнички директор.

Какве су Ваше процене квалитета тренутног репертоара и потенцијала солиста и балетског ансамбла?

Сваки балетски ансамбл на све-

ту се процењује

према играчима

и репертоару.

Балет Народ-

ног позоришта

има неке заиста

дивне играче и

импресиониран

сам техником и

посвећеношћу

ансамбла. Трен-

утно их боље

упознајем на

свакодневним

јутарњим ве-

жбама. Мој на-

чин рада се раз-

ликује од неких

директора по

томе што игра-

чима свакоднев-

но држим јутар-

ње вежбе. На тај

начин могу да

приметим коме

треба посветити

посебну пажњу,

посматрам на-

предак младих

играча и пратим

атмосферу у ан-

самблу. Што се

тиче репертоара,

импресиониран

сам широким ди-

пазоном дела, главни играчи и со-

Од малена сам желео да играм, али живот у руралној Америци, где сам рођен, није нудио прилике какве су постојале у великим градовима. Тих година је отворена Уметничка школа Северне Каролине, где сам се са 14 година пријавио на аудицију, коју је држала Александра Данилова. Сви моји професори су били познати руски балетски играчи, Роберт Линдгрен, Соња Тивен и Данкан Нобл.

Tripple bill

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Том приликом, он је најавио и да ће средствима из општинског буџета ускоро бити завршена позоришна сцена у Сурчину, на којој ће Национални театар играти представе са актуелног репертоара. Управник Народног позоришта, Божидар Ђуровић, подсетио је да наша кућа већ десет година слави Светог Јована и да га посебно радује што се велики број пријатеља Позоришта окупио тог свечаног дана у нашем храму културе. Ђуровић је апострофирао значај њиховог ангажмана у заједничком напору да се Народно позориште уна-

прихватио сам позив управника Народног позоришта у Београду, господина Ђуровића, и дошао сам предисказом о „важан стојер духовног идентитета нашег народа“. Према његовом мишљењу, све оно што је изазов периода који је пред нама, а који неће бити нимало лак, ипак можемо савладати, али само уколико се још више посветимо послу и са пуно оптимизма закорачимо напред, јер се „сви они проблеми који нам се појединачно чине нерешивим, могу савладати уколико смо сложни“. Већ 23. јануара, на Великој сцени је изведена премијера комада шпанског класика Педра Калдерона де ла Барке „Живот је сан“, у режији Слободана Унков-

ског. Ова драма у стиху из 1636. године, захваљујући својим поетским и филозофским вредностима, једна је од најзначајнијих у светској драмској литератури, а последњи пут је у Народном позоришту имала премијеру пре 18 година, у режији Никите Миливојевића. У поставци Слободана Унковског, током непуне три сата, публика је могла да види сасвим ново читање овог популарног дела у чијем фокусу су сновиђење и танка линија између реалног живота и сна. Изражена тема политичке манипулације, карактеристична за овај наслов, присутна

балет

листи су на врло високом нивоу и ансамбл, као целина, лако може да заузме своје место на међународној сцени. Ту су и сарадници који свој посао схватају врло озбиљно. Залагање сваког члана ансамбла појединачно је изузетно и радујем се што ћу имати прилику да допринесем да се овако висок стандард одржи и унапреди.

Да ли можете нешто више да нам кажете о својој стратегији развоја Балета Народног позоришта. Које су Ваше репертоарске жеље?

Постоје многобројни кореографи који траже прилику за продукцију својих дела. Током наредних неколико месеци ћу обратити пажњу на тренутни, али и на некадашњи репертоар београдског Балета, па ћу на основу тога и на основу личног искуства предложити и репертоар за наредни период. Жеља ми је да направимо неке нове и узбудљиве представе, које би Балету отвориле још већу перспективу међународних гостовања. Репертоару бих волео да додам неколико нових балета, као што су креације Баланшина, Ханса ван Манена, Бурновила и Рената Занеле, уметничког директора и кореографа Националног позоришта у Атини, али и неке сопствене кореографије.

Какав је Ваш однос према класичном и мо-

дерном балету и где је, по Вама, будућност савременог балета?

Класичан балет представља основу плеса. Репертоар мора да садржи „беле“ балете у сваком тренутку. Са друге стране, модерни балети су такође важни, не само за развој репертоара, већ и за развој самих играча. „Лабудово језеро“, „Жизела“, „Успавана лепотица“, „Бајадера“ и „Дон Кихот“ ће увек бити камен темељац за овај ансамбл. У перспективи има још неких класичних балета које бих волео да додам репертоару, као што су „Корсар“ и „Силфиде“. У сваком великом балетском ансамблу, пак, снага се процењује према томе у којој мери играчи класичног репертоара могу да се прилагоде модерним кореографијама. Од виталне је важности, не само за играче већ и за публику, да се те границе стално померају. Када видим балерину која једне вечери игра Одету у „Лабудовом језеру“ а две вечери потом је гледамо у кореографији Јиржија Килијана, то омогућава публици да види дијапазон покрета тог играча и да разуме свет игре. Публици се мора дати шанса да доживи свет чисте класике уз беле балете, али им треба и омогућити потпуно различито искуство са модерним извођењима. У сваком случају, и играчи и публика заједно расту и чине будућност света игре – мешавину чисте класике и модерног.

■ Жељко Хубач ■

Важно је отворити канале комуникације са другим ансамблима, било да су у питању заједничке продукције, наступи или размене играча. Већ сам ступио у контакт са агентима у Америци у нади да ћемо тамо убрзо остварити гостовање, а у контакту сам и са италијанским и немачким заступницима. Управник је иницирао комуникацију са позоришним кућама у региону, па се надам да ћемо размењивати продукције и са овим позориштима.

је и у инсценацији Унковског, али, ипак, није у центру пажње. Публика је глумце, предвођене Николом Ракочевићем (Сигизмунд, кнез) и Предрагом Ејдусом (Базилије, пољски краљ) у главним улогама, наградила дугим и снажним аплаузом. Успешне улоге су остварили и Борис Пинговић (Астолфо, кнез московски), Борис Комненић (Клоталдо, старац), Бојан Димитријевић (Кларин,

лакрдријаш), Наташа Нинковић (Стела, принцеза), Нада Шаргин (Росаура, дама), као и студенти и студенткиње треће и четврте године Факултета драмских уметности у Београду, у класи Биљане Машић и Гордане Марић. Дрму је превео Никола Милићевић, сценографију је креирала позната уметница из Словеније Мета Хочевар, костиме Јелена и Светлана Проковић, а музику је компоновала Ирена Поповић.

Р. П. Н.

ФЕБРУАР 2012.

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• СТЕВАН СРЕМАЦ, АКАДЕМИК И АКАДЕМАЦ изложба постављена у сарадњи са Народним музејем из Ниша, аутори Зорица Јанковић и Јован Младеновић

ИЗЛОЖБА

10. 02 | 18.00 ПОЗОРЈЕ ЛАЗЕ КОСТИЋА
Изложба Позоришног музеја Војводине и Фонда „Лазе Костић“
Аутор Зоран Максимовић

ПРОМОЦИЈЕ

01. 02 | 18.00 Станислав Бајић, ОД ЕСХИЛА ДО НАШИХ ДАНА, Издавач Институт за позориште, филм, радио и телевизију ФДУ
28. 02 | 18.00 Едвард Бонд, ЗЛОЧИН ХХИ ВЕКА, Издавач Архипелаг

СУСРЕТИ

04. 02 | 18.00 НИКОЛА РИСТАНОВСКИ, драмски уметник
21. 02 | 18.00 ХОН ЛИ, оперски певач уз пројекцију филма о овом уметнику – „Странац“, у режији Предрага Недељковића

СЕЋАЊЕ

24. 02 | 18.00 ЈОВАН ШАЈНОВИЋ, диригент

КОНЦЕРТ

23. 01 | 18.00 VOYAGE – Ивана Ива Угрчић (флаута) и Ана Братељевић (келтска харфа)

ОТВОРЕНА ВРАТА

04. 02 | 11.00 и 13.00 часова
18. 02 | 11.00 и 13.00 часова

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ГУДАЧИ У МУЗЕЈУ

Гудачки квартет „Мокрањак“ одржао је 19. јануара већ ома успешан концерт у Музеју Народног позоришта. Бројна публика је уживала у композицијама Леа Вајнера, Ивана Брклјачића, Милене Стојадиновић Милић, Феликса Менделсона... За крај програма, премијерно у аранжману за гудачки квартет, изведене су композиције Рајка Максимовића „Предсказања“ и „Молитва“.

Р. П. Н.

СРЕБРЊАК МЕТИ ХОЧЕВАР

У оквиру циклуса Сусрети, 18. јануара је одржано вече са прослављеном словеначком и екс-југословенском сценографкињом, костимографкињом и редитељком Метом Хочевар, која је говорила о детаљима из своје богате позоришне каријере. Разговор је водио драматург Славко Милановић, а управник Божидар Ђуровић је том приликом Мети Хочевар уручио сребрњак Народног позоришта.

М. Б.

МАЛИШАНИ У ПОЗОРИШТУ

Деца из београдског обданишта „Царић“ 17. јануара су обишла зграду и Музеј Народног позоришта. Са богатом историјом Националног театра, малишане и њихове васпитаче је упознала Тијана Михајловић. Акција је имала за циљ да се и деца тог узраста ближе упознају са радом у позоришту и да, на изванредан начин, осете како се стварају позоришне илузије и сценска магија.

М. Б.

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ У ОПЕРИ

ЛУБИЛЕЈ | ДЕСЕТ ГОДИНА ВЕЛИКЕ ДРАМЕ

Кармен

Оперски ансамбл је 9. јануара, одржао прву пробу нове поставке ремек-дела Жоржа Бизеа „Кармен“. Представа ће, у режији Небојше Брадића и под диригентском палицом Србољуба Динића, имати две равноправне премијере 24. и 25. марта на Великој сцени.

Насловну улогу тумачиће у ал-

свакако доћи до изражаја управо кроз ову оперу „која има изванредну музичку основу, али и спектакуларност у одређеној мери“, а биће подржана „ангажовањем дела ансамбла Балета, коришћењем неких традиционалних борби које се увек везују за ‘Кармен’, убацивањем елемената фламенко музике...“ Нова „Кармен“ ће бити „ближа нашем времену, радња ће бити

тернацији Јадранка Јовановић, Драгана дел Монако и Александра Ангелов, а у подели су и Сузана Шувачковић Савић / Софија Пижурица

(Микаела), Хон Ли / Јанко Синић (Дон Хозе), Миодраг Д. Јовановић / Александар Стаматовић / Небојша Бабић (Ескамиљо), Иванка Раковић Крстоношић / Светлана Бојчевић Цицковић / Марија Митић / Маријана Шовран / Биљана Солдо (Фраскита), Желка Здјелар / Ива Профаца / Љубица Вранеш / Алиса Поповић (Мерцедес), Дарко Ђорђевић / Данило Стошић (Ремендадо), Бранислав Косанић / Павле Жарков / Александар Пантелић (Данкаиро), Вук Зекић / Александар Пантелић (Моралес) и Драгољуб Бајић / Вук Матић / Михаило Шљивић (Зунига). Сценографију ће креирати Герослав Зарић, костиме Бојана Никитовић, док је за кореографију задужена Емилија Јовановић. На репризним извођењима ће дириговати Зорица Митев Војновић и Ана Зорана Брајовић.

Редитељ Небојша Брадић је изразио веру у велики уметнички потенцијал ансамбла, који ће

Кармен је на нашој сцени скоро непрекидно од 1923. Међу бројним поставкама издваја се она Борислава Поповића из 1983, која се одржала на репертоару више од 20 година.

Угледни гост, шеф-диригент Опере у Берну маестро Србољуб Динић, истакао је да му је веома драго што после много година поново ради у Београду и како му је већ после првог састанка са редитељем било јасно да њих двојица размишљају на сличан начин што се тиче ове продукције.

Управник Народног позоришта Божидар Ђуровић најавио је да ће премијерним извођењима у марту присуствовати двадесетак директора опере и балета из региона и Европе, а да ће том приликом бити одржан и скуп о могућностима међународне сарадње у условима економске кризе.

Вршилац дужности директора Опере, Ђорђе Павловић, изразио је уверење да ће све поделе „бити на високом уметничком нивоу“ и додао: „Имамо изванредног диригента, изванредне певаче и редитеља. Све то даје нам за право да се надамо да ћемо имати сјајну представу“.

■ М. Безбрадница ■

Увек на карту ви

Позоришне новине су пре две године, поводом јубиларног, 150. извођења представе коју је Синиша Ковачевић режирао по сопственом, сада већ култном комаду, објавиле интервју са аутором у којем је он, између осталог, рекао: „Ова представа је пуна куриозитета, од тога да је писана 13 година, преко тога да ме је тадашњи управник, господин Љубивоје Тадић, звао истог дана када сам му дао комад на читање и то у четири сага ујутру, да би ми видно узбуђен рекао како ‘Велика драма’ мора да се игра у Народног позоришту, па преко чињенице да на сцени има актера као да је у питању опера, да се увек игра на карту више, да је вољена и од оних који не играју у њој... тако да верујем да је све то, на различите начине, допринело дуговечности. Али пре свега, мислим да је ‘Велика драма’ добра представа“.

Листајући наше Новине уназад, доћи ћемо до броја из фебруара 2006. и текста у којом је, најављујући 100. јубиларну „Велику драму“ (одиграна 31. марта 2006), Гордана Вићентијевић Еремија написала и ове редове: „Ова потресна сага, која се бави преиспитивањем наше прошлости, о томе како се историјски догађаји преламају кроз појединца и на који начин одређују људске судбине, доживела је огроман успех и код публике и код критике“.

Настављајући ову ретроспективну шетњу кроз новинске написе, долазимо до Стеријиног позорја 2002: „Стадионска атмосфера на крају представе зачињена непрекидним аплаузима и повицима ‘браво’, која је трајала скоро петнаест минута“, бележи извештач, а други додаје да је представа Народног позоришта „на импресиван начин означила почетак 47. Стеријиног позорја“.

Најзад, долазимо и до премијере која је играна 22. фебруара 2003, када су у београдској штампи осванули наслови „Овације Синиши Ковачевићу“, „Браво, браво, браво“, „Како је ‘Велика драма’ освојила Велику сцену Народног позоришта“... Фасцинирани новинари бележе: „више од 30 активних *dragatis persona* ‘с биографијом и биологијом’, с осталим члановима екипе – око сто ангажованих позористника. Разнородне енергије стварају ефекат контрапункта или доброг симфонијског оркестра (...) Глумачке енергије струје са сцене и међусобно се размеђују“.

Оглашава се, наравно, и критика, која процењује да је писац Ковачевић својим особеним рукописом условио „редитељско инсистирање на детаљу“, које су пратили сценографија Герослава Зарића и „стилизован реализам костима“ Марине Вукасовић Меденице, те „адекватне музичке рефлексије“ Ксеније Зечевић, уз закључак да је ово „неоспорно велики и озбиљан сценски подухват импресивне силе“.

Критика је готово једногласна у мишљењу да у овој представи нема слабог глумачког места. По неким, у бројном ансамблу највише се истичу Љубомир Бандовић, Синиша Убовић, Љиљана Благојевић, Лепомир Ивковић и Бранко Јеринић, по другима „њени стамени стубови јесу искусни мајстори: Таназије Узуновић, Миодраг Радовановић, Ружица Сокић, Љубивоје Тадић, Рада Ђуричин, Бошко Пулетич“, по трећима су најбољи Анђелка Тадић, Бранислав Томашевић, Ненад Маричић... док неки у први план истичу игру младих глумаца – Вука Костића, Бојане Стефановић, Соње Колачарић, Иване Јовановић (потоња Шћепановић)...

Узуновић је свој лик дочарао „импресивно, са унутрашњом снагом, преображењима и изнијан-

ним подсећањима на промашени живот“. О Јелистини Душанке Стојановић критика бележи да је „посебан трагични медаљон“, док је „спонтана и осећајна“ Колачарићка од своје Хелге начинила „лирски медаљон“. Благојевићка, којој је Видосава Вучић донела Награду Народног позоришта, окарактерисана је као „друга полука ове представе (...) у њеној интерпретацији похрањена је сва стамениост и тра-

Оквалитету комада говори и Награда „Драгиша Кашиковић“ („Српска реч“, 2004), додељена писцу који се определио да „маниром Добрице Ђосића познате историјске догађаје размотри из угла њихових коначних последица“, притом постижући тензију „себи својственом, снажном репликом“.

гика жене црногорског крша“, које је уметница дочарала „крајње непосредно и убедљиво“.

Али, јунак вечери је свакако био Вук Костић: „један млади глумац је успео да на својим плећи-

ма, од прве до последње сцене, изнесе ову представу. Није само реч о новом таленту, појави, глумачком мајстору (...) такав глумац се

сираном трагиком чистог стила и пуне аутентичности“, Радовановић „лик остарелог и напуштеног оца тумачи с пуном убедљивошћу“, а Тадић „снажно дочарава“ свог Цицка. Што се тиче женских ликова, Сокићка и Ђуричин су дале „нешто ново у својој карактерној игри (...) свежег и упечатљивог израза“, а Љиљана Газдић свој лик доноси „мирно, сетно, са дискрет-

ретко рађа, не само да му се верује од првог до последњег тренутка, него та енергија, глумачка експресија и трансформација, прелива се на целокупно гледалиште“. Млади Костић је за ову улогу ованчан Стеријиним наградом.

Величина новинског простора не дозвољава да се наброје сви актери овог спектакла, а поготову не све промене у подели током

ЛУБИЛЕЈ | ДЕСЕТ ГОДИНА ХАСАНАГИНИЦЕ

ше Корак из душе

протекле деценије играња представе. Поменимо бар да су од почетка са Сокићком и Ђуричин у алтернатици Огњанка Огњановић Жутић и Горјана Јањић, те да су запажене улоге остварили и Александра Николић, Добрила Ђирковић, Јелена Хелц, Миленка Сијерковић (потоња Ђорђевић), Вјера Мујовић, Анастасија Мандић, Сена Ђоровић, Марија Вицковић, Калина Ковачевић, Љиљана Цинцар Даниловић, Србољуб Милин, Радован Миљанић, Андреја Маричић, Предраг Милетић, Урош Урошевић, Игор Илић, Немања Јокић и многи други.

После најаве премијере, те извештаја са те свечане вечери и осврта критике, медијска пажња најчешће је њава или савим замире. Не и кад је реч о „Великој драми“! Убрзо по премијери новине су

Уочи премијере која је била на самом крају 2001. године, 30. децембра, Јагош Марковић своје одређење да на нову, камерну сцену Народног позоришта постави чувени комад Љубомира Симовића „Хасанагиница“, објашњавао је: „Нама је последњих година све било политика (...) постоје и људи, бракови, односи, жене, душа, патња, колевка, мајка (...) Осећам потребу да у тишини те мале сцене на Петом спрату Народног позоришта покушам да из душе направим корак ка представи после које навијамо за љубав!“ И успео је у томе. Јер, између осталог, критика каже: „Љубав ослобођена било каквих њој не припадајућих наслага као гејзир је избијала“.

Редитељ Марковић, који је начинио и избор музике за ову поставку, у креирању представе је имао драгоцене сараднике: драматурга Ивану Димић, др Љиљану Мркић Поповић која је глумцима помогла да савладају захтевни Симовићев стих, сценографа Бориса Максимовића и костимографа Бојану Никитовић. На премијери су улоге тумачили: Маринко Мацгаљ (Хасанага), Вања Ејдус (Хасанагиница), Радмила Живковић (Мајка Хасанагина), Александар Срећковић (Бег Пинторовић), Ксенија Јовановић (Мајка Пинторовића), Дарко Томовић (Ефендија Јусуф), Бранислав Цига Јеринић (Ахмед), Ненад Стојменовић (Аскер Суљо), Игор Ђорђевић (Аскер Хусо) и Стефан Капичић (Муса).

Одмах после новогодишњих празника, у штампи су остварили

наслови: „Комад с тајном“, „Поезија простора“, „Раскошне боје позоришта“, „Представа као велики догађај“, „Позоришни догађај сезоне у Београду“... А критика анализира: „Драму Љубомира Симовића, једно од најлепших драмских дела домаће књижевности, Јагош Марковић је реализовао као – молитву“; потом: „А кад он режира, будите сигурни да ће, уз свесрдну помоћ глумца, узбуркати ваше емоције. Он, једноставно, не може другачије“; и још: „реч је о представи чврстој, снажној, на земљи стојећој, остварењу које је изазвало утисак у гледаоцу да се пред њим одиграва нека од најбољих драма старог грчког позоришта, и то на некаким невидљивим котурнама“.

Уз напомену да је „глумачки ансамбл имао пред собом невероватно тежак задатак, како сачувати од пада у реалност ову узвишену причу о људској баналности“, један рецензент оцењује: „У том настојању нарочитог успеха имала је Вања Ејдус, у насловној улози, која је својом способношћу реализације скокова у ирационалност додатно осенчила основну боју ове драме“, док други додаје „Хасанагиница Вање Ејдус изузетно је глумачко остваре-

ње“, а трећи каже „Фасцинантна Хасанагиница, тако неспојива с младошћу глумице“. Ни други актери нису прошли незапажено: „Александар Срећковић је (...) вероватно најлепши монолог наше новије драмске књижевности (...) изговорио у најбољој традицији једног Бранка Плеше, кад драмски монолог постаје и музика, и поезија, и мудрост“; „Хасанагину мајку сигурно и зрело на сцену доноси Радмила Живковић, док мајку Пинторовића Ксенија Јовановић сачињава од непробојне маске, иза које ће се на крају појавити патничко лице живе жене. Ефендија Јусуф одлично је сценско остварење Дарка Томовића“.

Бранислав Цига Јеринић је Ахмеда одиграо „са пуним доживљајем (...) крајње једноставно, природно и упечатљиво“.

Посебну пажњу критике привукла је и сценографија: „Максимовићев дизајн сцене (...) подстакао нас је да поверујемо да изговорено и написано не припада само књизи, већ и сцени (...) Знак је заточен у потки Максимовићеве ‘слике’, док се речи кристализују у зрнцима песка која се непрестано котрљају и понављају“. Кости-

ми Бојане Никитовић су „помоћу белих, девичанских, а и окер и тамних боја, као сликарска игра допринели визуелном утиску невиности и немилости“.

Изузетна креација захтевне насловне роле донела је Вањи Ејдус Стеријину награду (2003), а на Седмим глумачким свечаностима „Миљивоје Живановић“ Награда жирија публике је додељена Ксенији Јовановић, док је стручни жири Награду за најбољег глумца вечери доделио Александру Срећковићу.

Од почетка сезоне 2004/05, представа се сели на Сцену „Раша Плаовић“, али ова промена амбијента очигледно није утицала на њен, како сад поуздано можемо тврдити, изузетно дуг и плодан сценски век: 50. представа је одиграна 14. марта 2005, пре месец дана је обележено 10 година од премијере, а до краја сезоне ће бити прослављено и 100. извођење – на матичним сценама али и на гостовањима у Охриду, Подгорици, Новом Саду, Пожаревцу, Панчеву, Ваљеву, Димитровграду, Лесковцу, Руми, где ју је видело више од 15 000 гледалаца.

Током протеклих десет година, било је и измена у подели: улогу Ахмеда је наследио Србољуб Милин, последњих година Хасанагу тумачи Ненад Стојменовић, Суљо је Иван Иванов, Бојан Кривокапић је Хусо, а Стефан Бузуровић је Муса. Ненад Радовић и Игор Дамјановић су се једном појавили у улози Суље, односно Мусе, а Бега Пинторовића је једно време тумачио Михаило Лађевац.

почеле да објављују како су се пред врата Позоришта вратили тапкарши који улазнице за ову представу продају по цени дуплој од реалне, новинари и јавне личности су читаоцима почели да препоручују овај наслов, који се нашао на свим топ-листама популарних позоришних остварења. И тако – пуних десет година. Укупно 171 представа, 80 000 гледалаца.

■ Јелица Стевановић ■

■ Јелица Стевановић ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | АНА ЗОРАНА БРАЈОВИЋ

Музика може да оплемени човека

Диригент Народного позоришта Ана Зорана Брајовић је, опером „Севиљски берберин“ Ђоакина Росинија, која је крајем новембра прошле године изведена на Великој сцени, обележила две деценије уметничког рада. У интервјуу за Позоришне новине, наша саговор-

После извесног времена, направили сте заокрет и одлучили да своју уметничку каријеру не градите као пијаниста, већ као диригент. Зашто?

Зато што нисам желела да зависим од диригента који ће ми на тим клавијским концертима удари неки темпо. Сматрала сам да је много боље, пошто ником дру-

тор. Моја жеља је била опера „Бал под маскама“, али неки певачи нису могли те вечери да наступе и тако се десио „Севиљац“. Међутим, са друге стране, и то је на неки начин симболично, јер је реч о представи коју, од када сам ушла у Народно позориште а и пре тога, ни једном нисам пропустила. Упркос томе, имала сам огромну тре-

ло интерпретирате на потпуно нов, другачији начин?

Ми смо мало спутани традицијом. Имамо неке традиционалне концепције којих, нажалост или на срећу, морамо да се држимо. Наравно, у оквиру свега тога ја и те како могу да додам нешто своје. Али, то је само надоградња.

Времена, прилике и људи се мењају, а самим тим мења се и уметност. Како у том контексту гледате на данашњу оперу, колико се она прилагођава савременим „трендовима“?

У оперу сам се заљубила зато што је то најкомплетнији и најкомплекснији вид уметничког изражавања. У њој имате драму, музику, покрет... Опера је за мене стварно врхунац извођаштва. Али, морам да признам да не волим те модерне режије. Ако се већ тако нешто ради, то мора да има своје објашњење, оправдање. Немам ништа против да једна „Травијата“ буде смештена у данашње време. Уосталом, таква је и прича, али не волим да то буде режија зарад феномена или одушевљавања публике. Режија мора да буде подржана драмом и музиком. Веома се противим тим накардним редитељским решењима која имају за циљ само да направе спектакл зарад спектакла.

С обзиром да сте наклоњенији традицији, претпостављам да немате неко високо мишљење ни кад је у питању стваралаштво савремених композитора?

Немам. Ништа ми се то не допада. Више волим да радим дела покојних, него живих композитора. После Вагнера, Штрауса и Стравинског, композиција је умрла. Ово све остало, што пишу данашњи композитори, потпуно је без везе. Изузимам из те приче Зорана Ерића и Слободана Марковића, јер су они „последњи Мохиканци“ наше музике. Ту је и Исидора

Жебељан. Све остало је смејурја. Подржавам свако дело које на прво слушање остави неку емоцију у човеку, али, нажалост, веома их је мало. Дела Моцарта и Бетовена ће живети вечно, а дела једног данашњег композитора ће умрети за годину-две.

Верујете ли да музика може да оплемени и преобрази човека?

Како да не, и те како верујем у то. Мене је музика за време бомбардовања спасла да останем нормална. Уђем на пробу или на представу и у та два или три сата колико проведем у позоришту, заборавим на све ужасе који су се дешавали око нас. Привилегија је бавити се овим послом. То је „пилав“ и изузетно одговоран посао који има ту моћ да те одведе у неки други свет. Ако публика која нас слуша бар у једном тренутку осети да је дотакла нешто посебно, нешто магично, ми смо испунили свој задатак.

Да ли сте, у професионалном смислу, себи зацртали неки циљ?

Ја себи стално постављам нове циљеве. Најновији је да до краја следеће сезоне „издиригујем“ цео наш репертоар. Недостаје ми још свега неколико представа. Увек имам неке циљеве и никад нисам задовољна. Наш посао је такав да целог живота учимо. Није то као кад завршиш, рецимо, економски факултет, потом се запослиш у некој банци и онда целог живота од девет до пет радиш један те исти посао. Мени је свака нова представа, свака премијера, нешто ново. Имамо феноменалан посао који је увек шарен и увек доноси нешто ново. Кад немам шта да радим, учим ново дело или свирам неки концерт који нисам радила. Мени са мном никад није досадно (смех). И са музиком, наравно.

■ Микојан Безбрадица ■

ница, која је дипломирала клавијером на Факултету музичке уметности у Београду, у класи професорке Мирјане Шуице Бабић, а потом магистрирала дириговање у класи професора Јована Шајновића, каже да за свој улазак у свет уметности рачуна прве пијанистичке наступе, 1991. године у Београду: „У то време, било је веома интересантно да клинци од неких 16 година свирају целовечерње концерте са веома захтевним репертоаром. Имала сам наступе и у градовима по унутрашњости, готовала сам у Бугарској, Мађарској... И данас ме за те солистичке концерте везују најлепша сећања“, каже наша саговорница.

гом не верујем, да све то радим сама. Убрзо сам упознала професора Шајновића и за веома кратко време заинтересовала сам се за дириговање. Схватила сам да је то што он ради, тај неки његов приступ, оно што и ја желим. Та његова „бечка школа“, потпуно ме је фасцинирала.

Јубилеј сте обележили дириговањем опере „Севиљски берберин“ Ђоакина Росинија. То је био ваш избор?

Не. Случајно се десио. Ја сам хтела да јубилеј обележим неком Вердијевом опером, пошто сам заљубљена у његов опус. Он ми је, кад је у питању наш комплетан репертоар, најомиљенији компози-

леја диригента.

Неко ко руководи свакако мора да има концепцију. Да ли сте захтеван диригент?

Умем да будем незгодна. Да, имам своју идеју, концепцију, и то волим да пратим, али се пре свега трудим да пратим мисао композитора. Е сад, ко то прати нема проблема, а онај ко не прати... Знам и да се посвађам. Али, нисам конфликтна личност, баш. Фина сам и никад не нападам прва. Међутим, онај ко ме нападне, не проведе се добро (смех).

Диригент је мислилац који своју визију дела „намеће“ музичком корпусу. Колико у свему томе имате простора да неко де-

НАША ДРАМА У НЕМАЧКОЈ ПОСЛЕ ЧЕТИРИ ДЕЦЕНИЈЕ

„Баханткиње“ у Дизелдорфу

Представа Народного позоришта „Баханткиње“ у режији госта из Шведске, Стафана Валдемара Холма, изведена је синоћ, 27. јануара, на сцени Schauspielhaus-а у Дизелдорфу, где ће бити одиграна и вечерас.

Стафан Валдемар Холм, један од водећих европских редитеља, некадашњи дугогодишњи директор престижног Краљевског драм-

ског театра „Драматен“ из Стокхолма а сада уметнички директор Schauspielhaus-а у Дизелдорфу, модерним приказом Еурипидове приче о ширењу култа бога Диониса и противљењу краља Тебе обредима посвећеним овом божанству, баханалијама, говори о борби рационалног и ирационалног. Заједно са изванредним ансамблом, у којем је овом приликом и Александар Срећковић који уместо Игора Ђорђевића игра захтевну улогу

Пентеја, а који чине и Ненад Стојменовић (Дионис), Марко Николић (Тиресија), Танасије Узуновић (Кадмо), Слободан Бештић (Гласник), Радмила Живковић (Агава), Стела Ђетковић (Алфа), Нела Михаиловић (Бета), Јелена Хелц (Гама) и Даниела Кузмановић (Делта), Холм налази инспирацију у шездесетим годинама прошлог века, у деценији у којој се осећај живота, од наивне опозиције, слободне љубави, секса и рокенрола,

преобратио у највећу бруталност рата у Вијетнаму. Премијерно изведене 19. фебруара 2010. „Баханткиње“ су биле Холмов деби на београдским сценама.

Ово гостовање је први одлазак наше Дrame у Немачку, после паузе од четири деценије: последњи пут, 1971. године, у Бону, Манхајму, Ремшајту и Франкфурту, играна је „Коштана“ Борисава Станковића.

М. Б.

Душан Симић: играти срцем

Душан-Дуја Симић (1951) је рођен у Београду у породици балетских уметника. Мајка Томанија је била солисткиња у балетском ансамблу Позоришта на Теразијама. Отац Љубиша је своје играчко образовање, стечено у Средњој балетској школи „Лујо Давичо“, проширио у истом Позоришту као истакнути солиста, ефектним, темпераментним и виртуозним степовањем, па је у историји наше уметничке игре, као наш први Фред Астер, заузео истакнуто, можда и сада тешко достигну место.

Душан је од малих ногу био на сцени и своја децја интересовања је везао за лаконогу игру својих родитеља и њихових саиграча. Исту школу као Томанија и Љубиша (много касније и Душанов син Давид који данас гради веома успешну играчку каријеру у угледним европским ансамблима), завршио је и Душан, 1969. године код професорке Душанке Комендић. Истакао се играјући на годишњим испитима солистичке деонице из познатих класичних балета, да би на

сцени Народног позоришта дебитовао 1969. у Великом дуету из Првог чина „Жизеле“, а своју прву насловну улогу остварио исте године, у балету „Петар Пан“.

Млади играч је постепено преузимао главне партије у низу класичних и савремених балета. Његову игру је красила веома успешно постављена и однегована класична техника, која је временом добијала обележја виртуозитета. Своје деонице је играо мирно, сталожено и сигурно, у линијама чисто, а у скоковима и брзим окретима атрактивно. Био је изузетно спретан и пожртвован партнер. Своју даровитост је са зрелошћу обогатио и упечатљивим плесним вајањем одређених ликова настојећи да, према сопственој изјави, испоштује став да све играчке улоге могу бити блиске гледаоцима само ако се „играју срцем“.

Играо је успешно сложене класичне ликовеу

„Лабудовом језеру“, „Жизели“, „Зачараној лепотици“, „Крчку Орашчићу“, „Копелији“, „Дон Кихоту“... Креирао је разноврсне, понекад драмски сложене улоге у домаћим балетима као што су „Петар Пан“, „Птицо, не склапај своја крила“, „Кинеска прича“, „Охридска легенда“, „Бановић Страхиња“, истицао се и у неокласичним делима – „Силфиде“, „Симфонија С-дур“, „Петрушка“, „Жар птица“, као и у савременијем репертоару – „Хуан од Царисе“, „Двобој“, „Бахус и Аријадна“, „Кармен свита“, „Абракас“, „Ана Каре-

њина“, „Пер Гинт“, „Катули кармина“, „Зимски снови“ и други.

И само набрајање свих захтевних креација којима је Дуја даривао историју београдског Балета и своју захвалну публику дуго би трајало, а анализа сваког од њих далеко превазилази новински простор. Ипак, у сећању оних који су имали прилику да прате његову уметничку каријеру неизбрисив траг оставља његово осећајно, топло, хумано, изражајно тумачење Петрушке из исто-

меног балета

И. Стравинског, у поставци Димитрија Парлића, као и снажна, робусна, хитра и упечатљива креација Влаха Алије у домаћем балету „Бановић Страхиња“ З. Ерића, у кореографији Ј. Пилипенко.

Душан Симић је и у телевизијској продукцији оставио

значајне улоге, у балетима „Стармена“, „Тезеј“, „Маска црвене смрти“ и другим. Гостовао је са београдским Балетом и самостално у Љубљани, Загребу, Дубровнику и Сплиту, као и у Барселони, Напуљу, Маракайбу, Техерану и на многим међународним фестивалима.

Био је шеф Балета Народног позоришта и основао је Студио за образовање играча, у време када је, пре двадесет година, у београдском ансамблу било мало мушкараца. Успешно се бавио педагогијом и репетиторством. Залаже се за чување балетске историје, јер, како је једном изјавио: „веома је тужно када заборав уништи наша сећања, то је исто као да драгоцену библиотеку, пуну вредних књижевних дела, пустимо да пропадне“. Његова жеља да се снимају и остављају за будућност све балетске премијере, остварила се.

За свој уметнички рад, Душан Симић је поред Награда Народног позоришта, добио Награду за животно дело УБУС-а и Националну пензију Владе Републике Србије.

(наставиће се)

СЛОЈЕВИТА ЛИЧНОСТ МИЛАНА ГРОЛА (4) / ПИШЕ ЗОРАН Т. ЈОВАНОВИЋ

Грол у београдској Великој школи

На првој години историјско-филолошког одсека у школској 1895/96. години, од 29 слушалаца испите су полагала само 23, од којих је све предмете на крају године положило само њих шест: Љубица Миловановић као најбоља, за њом Марија Ђурићева, Милан Грол, Јован Скерлић, Коста Костић и Надежда Вељковићева. Предано учење није му сметало да буде активан и ван факултета – био је председник Литерарне дружине „Даничић“, а „Дневни лист“ 24. маја 1898. извештава: „На редовној скупштини Академског певачког друштва ‘Обилић’ изабрана су ова господа у управу: за председника г. др Свет. Радовановић, проф. Вел. школе, за потпредседника г. Милан Грол, фил. 3. године, за благајника Дим. В. Грудић, пр. 2. године, за секретара Тан. Пејатовић“. Исти лист му децембра 1894. и јануара 1895. објављује и прве чланке, из области унутрашње и спољне политике, културног живота и историје („Фрамасонска мудрост“ и „Експерименти и кокетирија“). Много доцније, у књизи „Из пред-

ратне Србије“, самоиронично је евоцирао своје новинарске почетке: „У првој половини маја 1895. године, у ондашњем Дневном листу Светозара Николића штампана су била два моја уводна члан-

дан од чланака оптужен је суду, односно како је то у краткој дневној вести други дан саопштено, ‘писац чланка стављен под суд’. Писац је, истина, остао анониман и за публику и за суд и за уредни-

Дипломци 1899. са проф. Б. Поповићем (први с лева; Грол у средини).

ка, без потписа, разуме се. Лист је био у опозицији према тадашњем режиму Николе Христића. Једном чланку – колико се сећам – био је повод одлазак Београдског певачког друштва у Пешту. Другоме не знам који, а у зачељу крупна мисао: ‘Експерименти без циља’, с мотом на француском језику, из не знам ког великог аутора. Уз то је-

штво, али његову фантазију – петнаест дана уочи испита зрелости – то није ослобађало романтичних настројења“.

У истој књизи, у чланку о свом професору, Грол бележи: „Ћаци Богдана Поповића с књижевномашћу морали су студирати словенску филологију, руски, грчки, латински, историју, географи-

ју, логику, психологију, хигијену. Случај је хтео да су уза све то расипање пажње и снаге Ћаци Богдана Поповића били међу најактивнијим учесницима у политици, која је тих година на универзитету ишла до безумља. То су биле године најпунује врења југословенске идеје, упорних покушаја српско-бугарског зближења у омладини, упркос крвавом шовинизму на једној и на другој страни; у унутрашњој политици године прогањања и демонстрација. Иза читавих ноћи дискусија у клубовима код Два побратима, Два јаблана, Два сокола или Руске круне, иза дугих објашњавања на конференцијама и зборовима у Побратимству (један збор у дворани универзитета трајао је три дана!), требало је наћи времена за припрему врло строгих ‘колоквија’ код (Јована) Цвијића и Љубе Стојановића, свакодневном незнатичком даљења у латинским и грчким текстовима код (Луке) Зиме и (Јована) Туромана, и поврх свега тог, времена за обилно читање дела с рефератима код Богдана Поповића“.

Према подацима који се чувају у Архиву Србије, први стручни испит био му је из француског јези-

ка (оцена 5) јануара 1899. Други, из француске књижевности и теорије књижевности (такође оцена 5) полагао је 25. 26. и 28. јуна заједно са Ј. Скерлићем, пред комисијом којој је председник био Љуба Стојановић, а чланови Богдан Поповић, Јанко Лукић и Василије Ђерић. На стручном испиту из књижевности, Грол је имао задатак „да изврши лингвистичко-литерарну анализу ‘Драме о Адаму’ и њеног текста, да говори о комичним песмицама у Француској у 17. и 18. веку и да изложи хронолошки преглед моралиста и лирских песника у француској књижевности“. Предавања из историје српске књижевности држао је Светислав Вуловић. „На две године после тога одужили смо се Вуловићу за те последње напоре, који су понекад носили трагове ропца, у име његових слушалаца Милан Грол и ја – говорима на његовом погребу“, бележи Милош Тривунац у „Зборнику у част Богдана Поповића“.

На Гроловој дипломи Велике школе, издатој 30. јуна 1899, у горњем левом углу, стављено је: „Као сиромашу бесплатно“.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБРУАР 2012.

среда 19.30 ЖИВОТ ЈЕ САН драма Педра Калдерона де ла Барке 01	четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П.И. Чајковског 02	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 03	субота 19.00 ДОН КАРЛОС / ОБНОВА опера Ћузепеа Вердија 04	недеља 19.30 ЖИВОТ ЈЕ САН драма Педра Калдерона де ла Барке 05		понедељак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 06	уторак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 07	среда 19.00 ЛУЧИЈА ОД ЛАМЕРМУРА опера Гаэтана Доницетија 08
четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П.И. Чајковског 09	петак 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Опњеновић 10	субота 19.00 ДОН ПАСКВАЛЕ опера Гаэтана Доницетија 11	недеља 12.00 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија 12	недеља 19.30 НОВА СТРАДИЈА комедија Светислава Басаре, по мотивима прозе Радоја Домановића 12	понедељак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 13	уторак 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА И РАЗВОД Бомарше / Хорват / Моцарт 14	петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА / 10 година од премијере драма Синише Ковачевића 17	
субота 19.00 ЗАЉУБЉЕН У ТРИ НАРАНЦЕ опера Сергеја Прокофјева 18	недеља 19.30 ЖИВОТ ЈЕ САН драма Педра Калдерона де ла Барке 19	понедељак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 20	уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ћузепеа Вердија 21	среда 19.00 ТРАВИЈАТА опера Ћузепеа Вердија 22	четвртак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 23	петак 19.30 ЗЛАТНО ТЕЛЕ Горан Марковић, по роману Илфа и Петрова 24	субота 12.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ	субота 19.00 КО ТО ТАМО ПЕВА / откупљено балет на музику Војислава Вокија Костића 25
недеља 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ / 50-та представа комедија Вилијама Шекспира 26	понедељак 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Опњеновић 27	уторак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 28	среда 19.00 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија 29	четвртак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 01	петак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 02	субота 19.00 РИГОЛЕТО опера Ћузепеа Вердија 03	недеља 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 04	понедељак 19.30 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ 100 ГОДИНА РВАЊА У СРБИЈИ

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

среда 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 01	четвртак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 02		петак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 03	субота 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 04	недеља 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Коковкина 05	понедељак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 06	уторак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 07	среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 08
четвртак 20.30 ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ драма Роналда Харвуда 09	петак 20.30 ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО драма Роналда Шимелпфенига 10	субота 12.00 ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ „ИСТОРИЈА СРПСКЕ АДВОКАТУРЕ“ аутора Вељка Губерине 11	субота 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 11	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 12		понедељак 20.30 ТОРЖЕСТВО ШАЉАПИНУ пева Живан Сарамандић 13	уторак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 14	петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 17
субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 18	недеља 20.30 КОД КУЋЕ / КАБУЛ драма Тонија Кушнера 19	понедељак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 20	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 21	среда 20.30 ПРИЗОРИ ЕГЗЕКУЦИЈЕ драма Хаурда Баркера 22	четвртак 20.30 СУДИЈА драма Вилхелма Моберга 23	петак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 24	субота 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 25	недеља 12.00 ДАН НАУЧНОГ ИНСТИТУТА ЗА ВЕТЕРИНАРСТВО СРБИЈЕ
недеља 20.30 ХИПЕРБОЛИЧНИ ПАРАБОЛОИД драма Милице Константиновић, гостује Краљевачко позориште 26	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 27	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 28	среда 20.30 РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија 29	четвртак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 01	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 02	субота 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Коковкина 03	недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 04	понедељак 19.00 ПРОМОЦИЈА ФОТОМОНОГРАФИЈЕ „ЛИЦА“ аутора Бранка Белића 05

ДОГАЂАЈИ У ФЕБРУАРУ

04.02. ДОН КАРЛОС / ОБНОВА, опера Ћузепеа Вердија, Велика сцена
04.02. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 11 и 13 часова
11.02. ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ „ИСТОРИЈА СРПСКЕ АДВОКАТУРЕ“, аутора Вељка Губерине, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
13.02. ТОРЖЕСТВО ШАЉАПИНУ, пева Живан Сарамандић, гости Милка Стојановић и Бранислав Јатић, Сцена „Раша Плаовић“
17.02. ВЕЛИКА ДРАМА / 10 година од премијере, драма Синише Ковачевића, Велика сцена
18.02. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 11 и 13 часова
25.02. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА АДВОКАТСКЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ, обележавање 150 година адвокатуре у Србији, у 12 часова, Велика сцена
26.02. ДАН НАУЧНОГ ИНСТИТУТА ЗА ВЕТЕРИНАРСТВО СРБИЈЕ, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
26.02. ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ / 50-та представа, комедија Вилијама Шекспира, Велика сцена
26.02. ХИПЕРБОЛИЧНИ ПАРАБОЛОИД, драма Милице Константиновић, гостује Краљевачко позориште, Сцена „Раша Плаовић“
29.02. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ, опера Ђакома Пучинија, прослава 30 година уметничког рада концертмајстора Едит Макелонске, Велика сцена
05.03. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ 100 ГОДИНА РВАЊА У СРБИЈИ, Велика сцена
05.03. ПРОМОЦИЈА ФОТОМОНОГРАФИЈЕ „ЛИЦА“, аутора Бранка Белића, у издању Службеног гласника и Независних издања Слободана Машића, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“

ГОСТОВАЊА У ФЕБРУАРУ

04.02. ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ - Зајечар
13.02. ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ - Студентски град
14.02. TRIPLE BILL - у оквиру гостовања у 19.30 часова отварање изложбе „Народно позориште у Београду кроз историју, Подгорица, Црна Гора“

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА
Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopoistorite.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Божидар Ђуровић, управник | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић | Сарадници: Милица Зајцев, Зоран Т. Јовановић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180